

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 7Co/84/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1318202612  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1318202612.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členiek senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX, E., zastúpenej: JUDr. Vincent Danihel, PhD., advokát, so sídlom Mamateyova 30, Bratislava proti žalovanej: F. D., nar. XX.X.XXXX, bytom G. C. XXX, E., zastúpenej: JUDr. Eva Hrinková, advokátka, so sídlom Hečkova 18, Bratislava o zaplatenie náhrady, na odvolanie žalovanej proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava III zo dňa 7.12.2021, č.k. 23C/26/2018-249, takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 4 968 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 27.3.2018 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.) a priznal žalobkyňi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnej výške (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 137 ods. 1, § 563 a § 517 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie č. 87/1995 Z.z.“) a vecne tým, že v konaní nebolo sporné, že darovacou zmluvou zo dňa 9.8.2012 otec strán sporu, H. I., previedol spoluvlastnícky podiel k predmetným nehnuteľnostiam vo výške 1/2 na obdarovanú F. D. (žalovanú) a tá je podielovou spoluvlastníčkou vo výške podielu 2/3 a ďalej, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou v podiele 1/6 k predmetným nehnuteľnostiam, pričom zvyšný podiel na veľkosti 1/6 je vo vlastníctve ďalšej sestry, D. J.. Súd prvej inštancie odkázal na konanie vedené pod sp.zn. 11C/420/2015 prebiehajúce na totožnom súde, v rámci ktorého súd rozsudkom zo dňa 26.5.2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/44/2017 zo dňa 11.1.2018, vyhovel žalobkyňi a jej sestre a zaviazal žalovanú k zaplateniu každej po 9 000 eur na tom skutkovom základe, že žalovaná užíva totožné nehnuteľnosti nad rámec spoluvlastníckeho podielu, čím vznikla povinnosť poskytnúť ostatným spoluvlastníčkam náhradu a to za obdobie od 25.2.2014 do 25.4.2016 (vo veci bolo podané dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol). V tomto konaní si len jedna z dvoch ostatných spoluvlastníčok uplatnila náhradu za obdobie nadväzujúce, t.j. za obdobie od 26.4.2016 do 26.3.2018. Súd prvej inštancie zistil, že v podanom odvolaní voči rozsudku č.k. 11C/420/2015-136 zo dňa 26.5.2016 žalovaná uvádzala, že v roku 2014 prebúrala dvere do časti päťizbového domu, aby po tom, ako sa k otcovi nasťahovala, vzhľadom na jeho zhoršujúci sa zdravotný stav a vek, mala k nemu bližšie a mohla na neho dohliadnuť aj v noci, alebo za zlého počasia, aby nemusela chodiť po vonku, mimo rodinného domu, ale aby mala vstup k otcovi priamo z izby do izby.

Žalovaná v tomto podaní argumentovala aj tým, že v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vedenom pod sp. zn. 45C/235/2014, v ktorom bolo nariadené znalecké dokazovanie, podľa ktorého delenie nehnuteľností nie je možné v technickom a faktickom rozdelení, teda predmetnú nehnuteľnosť podľa žalovanej nie je možné užívať stranami sporu podľa veľkosti spoluvlastníckych podielov.

3. Súd prvej inštancie mal preukázané, že dom v minulosti pozostával z dvoch bytových jednotiek, ktoré žalovaná neskôr spojila do jedného bytu. Konštatoval, že v dome bolo množné vytvoriť dva samostatné byty a bola možnosť, aby žalovaná ponúkla užívanie menšieho bytu sestram, čo však neurobila a počas tohto konania tvrdila, že v dome je jedna bytová jednotka a to od počiatku existencie domu. Poukázal na to, že v konaní vedenom pod sp. zn. 45C/235/2014 na pojednávaní dňa 18.6.2015 žalovaná ako strana sporu vypovedala, že v predmetnom rodinnom dome býva od roku 1960, v roku 1970, keď sa vydala, žila v dvojizbovom byte a od roku 2007 žije v bytovej jednotke pozostávajúcej z troch izieb. Neskôr uviedla, že išlo o preklep v zápisnici, a že od r. 2007 do r. 2012 s otcom strán sporu býval v rodinnom dome jej syn so svojou rodinou, po čase sa syn odsťahoval a nastahoval sa tam druhý syn žalovanej, neskôr sa do domu nastahovala žalovaná vzhľadom na zdravotný stav jej otca. Súd prvej inštancie na základe uvedeného vyvodil, že dom bol spôsobený na existenciu dvoch bytov a že žalovaná mala možnosť umožniť žalobkyni, prípadne aj jej ďalšej sestre užívanie časti domu bez straty svojho súkromia.

4. Súd prvej inštancie ďalej považoval za preukázané, že žalovaná nemá od domu kľúče. Vychádzal pritom zo skutkových zistení, a to tvrdenia žalobkyne v konaní vedenom pod sp.zn. 11C/420/2015, že si zaobstarala so sestrou kľúče od brány, teda kľúče od záhrady, pričom žalobkyňa kontinuálne tvrdila, že tieto kľúče má k dispozícii, ale nemá kľúče od domu, lebo ich žalovaná vymenila a teda do domu nemá prístup, hoci na to žalovanú vyzývala (výzva na odovzdanie kľúčov od domu bola v spore preukázaná) ako aj z tvrdenia žalovanej v odvolaní voči rozsudku č.k.11C/420/2015-136, že kľúče od dverí od rodinného domu sestram dať nestihla, pretože ich dostali od otca (túto skutočnosť žalobkyňa poprela a od začiatku sporu tvrdila, že mali iba kľúče od záhrady, nie od domu). Súd prvej inštancie vyvodil, že žalovaná nepreukázala, že by žalobkyni poskytla kľúče od domu a umožnila užívanie čo i len časti nehnuteľnosti a že by žalovaná umožnila žalobkyni vstup do domu. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalovaná užíva predmetné nehnuteľnosti nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu (spoluvlastnícky podiel žalovanej sú 2/3-iny k celku). Pokiaľ ide o námietky žalovanej, že v dome nebýva, súd prvej inštancie uviedol, že nie je podstatné, či sa žalovaná v nehnuteľnosti zdržiavala raz za týždeň, alebo častejšie, podstatné je, že v spore nebolo preukázané, že by sa strany sporu dohodli na spôsobe užívania nehnuteľnosti, ani o tom, že by žalovaná užívala nehnuteľnosť so súhlasom žalobkyne. Pre posúdenie nároku spoluvlastníka je rozhodujúce, že druhý spoluvlastník predmetnú nehnuteľnosť užíval nad rámec spoluvlastníckeho podielu a druhý spoluvlastník ju neužíval vôbec a ani nemal možnosť užívať. Prvoinštančný súd mal za nesporné, že žalovaná užíva nehnuteľnosť nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu, nakoľko žalobkyni užívanie znemožnila (neodovzdaním kľúčov, nesprístupnením rodinného domu) a preto jej vznikla povinnosť poskytnúť žalobkyni za to náhradu. Súd prvej inštancie považoval predložené čestné vyhlásenia za nespôsobilé zvrátiť záver súdu o tom, že žalovaná neumožnila žalobkyni užívať časť domu.

5. Výšku náhrady súd prvej inštancie určil na základe odborného vyjadrenia č. 6/2016 K. L. M., ktoré žalobkyňa predložila, a na základe ktorého súd rozhodoval aj v spore vedenom pod sp.zn. 11C/420/2015. Znalčka z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností určila všeobecnú hodnotu nájmu predmetnej nehnuteľnosti na sumu 1 300 eur za mesiac, mesačná náhrada za spoluvlastnícky podiel 1/6 predstavuje sumu 216 eur, náhrada za žalované obdobie od 26.4.2016 do 26.3.2018 predstavuje sumu 4 968 eur (23 mesiacov x 216 eur). Vo vzťahu k požadovanej náhrade súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná síce rozporovala výšku náhrady, ale v spore nepredložila žiadny iný dôkaz, ktorý by sa určovania hodnoty týkal, preto súd vychádzal z odborného vyjadrenia zo dňa 3.5.2016. K námietke žalovanej, že priznanie náhrady by bolo v rozpore s ustanovením § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi prvoinštančný súd uviedol, že v spore neboli preukázané žiadne okolnosti, pre ktoré by žalobný návrh mohol súd posúdiť ako v rozpore s dobrými mravmi.

6. V spore mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovanej bola výzva na zaplatenie náhrady doručovaná listom zo dňa 5.1.2018, ktorý bol doručený uložením na pošte, a na základe ktorého

žalobkyňa vyzvala žalovanú na zaplatenie náhrady do 15.3.2018, preto súd prvej inštancie v súlade s § 563 Občianskeho zákonníka zaviazal žalovanú k zaplateniu úrokov z omeškania v zákonnej výške od 27.3.2018 do zaplatenia.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodoval podľa ust. § 255 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že plne úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

8. Proti rozhodnutiu podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K tvrdeniu súdu, že dom v minulosti pozostával z dvoch bytových jednotiek, ktoré žalovaná spojila do jedného bytu, uviedla, že potvrdila skutočnosť, že v júli 2014 spojila trojizbový byt s dvojizbovým tým, že prebúrala dvere, nemožno však hovoriť o viacerých bytoch, nakoľko nie sú vybavené samostatným kúrením, vodou a podobne. Poukázala na to, že počas celého konania, ako aj iného konania (11C/420/2015, 45C/235/2014) tvrdila rovnakú skutočnosť, že rodinný dom bol pôvodne rodinný dom s piatimi izbami a k uvedenému predložila aj dôkaz (list Obvodného národného výboru zo dňa 14. 6. 1978), s ktorým sa súd nevysporiadal. Rovnako sa nevysporiadal so skutočnosťou ohľadom užívania nehnuteľnosti žalobkyňou, ktorá užívala časť nehnuteľností ako sklad a ako sídlo svojej obchodnej spoločnosti Hygia spol. s r.o. Konštatovanie súdu, že ak by žalovaná neprebúrala priečku v dome, tak by bolo možné vytvoriť dva samostatné byty, považovala za účelové a nelogické, nakoľko dvere spájajúce – podľa súdu dva byty - je možné zamknúť (alebo zo strany žalobkyne napr. zatarasiť nábytkom) a dôvod údajného znemožňovania užívania domu by odpadol. K tvrdeniu súdu, že žalovaná užíva dom od roku 1960, potom od roku 1970, ako aj v roku 2007, uviedla, že žalovaná sa narodila v roku 1951 a v roku 1960 mala 9 rokov, teda bývala v dome s rodičmi (aj so žalobkyňou), po sobášii v roku 1970 zostala žalovaná s manželom bývať s rodičmi a následne si kúpili rodinný dom na N. X O. E., v ktorom bývajú do dnešných dní a pokiaľ si nenašli vlastný byt, bývali spolu so starými rodičmi (rodičmi strán sporu) aj synovia žalovanej, ale aj žalobkyňa s manželom. Poukázala na to, že v súvislosti s tvrdením, že nehnuteľnosti užíva od roku 2007, v konaní upozornila, že ide o preklep súdu a uvedené navrhla opraviť a ak by tomu tak bolo, vyvstáva otázka, prečo sa žalobkyňa domáhala náhrady za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu žalovanou až od roku 2014. Vo vzťahu k záveru, že žalobkyňa nemá od domu kľúče (má kľúče iba od brány, teda od záhrady), poukázala žalovaná na svedeckú výpoveď žalobkyne v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11C/420/2015, na pojednávaní dňa 5. 11. 2015, v rámci ktorej uviedla, že kľúče od nehnuteľností, a to rodinného domu, má k dispozícii a že si ich zabezpečili s D. J. (sestrou strán sporu). Vzhľadom na skutočnosť, že zámok od brány do záhrady nemenil nikto viac ako 50 rokov a tento žalobkyňa má, je logické, že jej výpoveď sa môže týkať iba kľúča od zámku vedúceho do rodinného domu. Súd teda na základe vykonaných dôkazov podľa názoru odvolateľky dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaná považovala za nepochopiteľné, že napriek skutočnosti, že žalovaná neužíva nehnuteľnosti vo vlastníctve strán sporu, nakoľko býva v rodinnom dome na N. X O. E. (ktorú skutočnosť potvrdilo viacero svedkov) a zároveň neznesie žalobkyni užívanie nehnuteľností, nakoľko žalobkyňa kľúče od nehnuteľností má, súd skonštatoval, že žalovaná užíva nehnuteľnosti nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Za nezákonné považovala, že súd konštatoval na základe fotografií vyhotovených v roku 2019, že žalovaná nehnuteľnosti užívala nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu v období 2016-2018. Fotografie špajze z roku 2019 preukazujú uskladnenie zaváranín, ktoré sú tu uložené z obdobia života otca strán sporu, a ktoré tu má žalovaná uskladnené; rovnako tak fotografia izby, v ktorej je zložený nábytok v strede izby preukazuje, že izba je neobývaná, a teda ju žalovaná ani nemôže užívať. Podľa jej názoru uvedené fotografie nie sú právne spôsobilé preukázať užívanie nehnuteľností žalovanou nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu v období od 2016-2018. Mala za to, že súd prvej inštancie sa v konaní uspokojil iba s nepravdivým tvrdením žalobkyne, že nedisponuje kľúčmi od nehnuteľnosti, hoci sama potvrdila, že kľúče od nehnuteľností má, pričom sa nezaoberal ani skutočnosťou, ako sa žalobkyňa dostala do rodinného domu v auguste 2019, keď vyhotovila fotografie; rovnako nevyhodnotil tvrdenie žalobkyne, že v skutočnosti dom užívať nechce. Podľa názoru odvolateľky je dôvodné sa domnievať, že súd sa právnym posúdením veci zodpovedne vôbec nezaoberal a len mechanicky skopíroval svoje rozhodnutie zn. 11C/420/2015 zo dňa 26. 5. 2016 bez toho, aby inú právnu situáciu týkajúcu sa obdobia od 26.4.2016 do 26.3.2018 objektívne zhodnotil, a to s poukazom na skopírovanie rovnakých častí rozhodnutia, nesprávne označenie žalobkyne, adresy žalovanej a dátumu pojednávania. Žalovaná ďalej namietala, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal novým dôkazom vo veci, ktorý sa podarilo

žalovanej zabezpečiť a predložiť v tomto konaní, a to listom Obvodného národného výboru zo dňa 14.6.1978, z ktorého vyplýva pravdivosť tvrdenia žalovanej o rodinnom dome s 5 izbami a nie dvomi bytovými jednotkami. Odvolateľka poukázala na to, že súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5% ročne od 27.3.2018 do zaplatenia, pričom v bode 47. prvá veta rozsudku uviedol, že podľa §3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ak by tomu tak bolo, žalovaná by nebola zaviazaná na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ale 0%. Tiež poukázala na to, že v časti 48 rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná si zásielku na adrese G. C. XXX, kde bola v tom čase prihlásená k trvalému pobytu, a to 16.4.2008 neprevzala. Ak by žalobkyňa vyzývala žalovanú na zaplatenie sumy a táto si ju dňa 16.4.2008 neprevzala, tak na uvedený úrok z omeškania žalobkyňa nemá z titulu premlčania nárok. Na základe uvedeného žalovaná uzavrela, že rozhodnutie súdu je nezrozumiteľné a nezákonné a svedčí o neobjektívnom vyhodnotení veci, mechanickom skopírovaní rozhodnutia z roku 2016 bez posúdenia nového právneho stavu veci (a predložených dôkazov) a ignorovaní predložených dôkazov. Žalovaná ďalej uviedla, že v konaní bolo preukázané, že nehnuteľnosti neužíva, býva na N. X O. E., pričom príležitostne príde na kontrolu do rodinného domu ako aj za prácou v záhrade. Rovnako bolo preukázané výpoveďou žalobkyne, že táto disponuje kľúčmi od nehnuteľností, a teda v prípade jej záujmu ich môže kedykoľvek užívať. Skutočnosť, že je medzi izbami prebúraná priečka (v ktorej sú dvere, ktoré je možné zamknúť), nepredstavuje takú prekážku, ktorá by zakladala záver súdu, že táto skutočnosť spôsobuje bránenie v užívaní nehnuteľností žalobkyňou žalovanou. Vzhľadom na vyššie uvedené, predovšetkým že žalovaná neužíva nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam vo výške 2/3 ako aj že neznemožňuje užívanie nehnuteľnosti žalobkyňou tým, že by žalobkyňa nemala kľúče navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu žalobkyne zamietol a zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanej trovy konania, alebo aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovanej vyjadrila podaním zo dňa 6.2.2022, v ktorom uviedla, že s odvolaním žalovanej nesúhlasí, považovala ho v celom rozsahu za nedôvodné, rozporuplné, zmätočné a zavádzajúce, podané iba v snahe žalovanej zbaviť sa svojej zodpovednosti a povinnosti, prípadne aspoň oddialiť povinnosť zaplatiť žalobkyni príslušnú náhradu. Uviedla, že rozporuje všetky tvrdenia žalovanej s výnimkou tých, ktoré sú výslovne potvrdené žalobkyňou v tomto vyjadrení, resp. ktoré sú zhodné s tvrdeniami žalobkyne uvedenými v tomto vyjadrení a trvá na všetkých svojich podaniach a vyjadreniach v priebehu tohto konania, pričom sa v plnom rozsahu stotožňuje s obsahom rozsudku. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovanej ohľadom vnútornej dispozícii domu poukázala na výpoveď žalovanej na pojednávaní dňa 18.6.2015 v konaní vedenom pod sp.zn. 45C/235/2014, v rámci ktorej uviedla, že v rodinnom dome býva od roku 1960, v roku 1970, keď sa vydala, žila v dvojizbovom byte a od roku 2007 býva v bytovej jednotke pozostávajúcej z troch izieb; zároveň potvrdila, že v júli 2014 spojila trojizbový byt s dvojizbovým tým, že prebúrala dvere. Poznamenala, že prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku nekonštatoval žiadnu novú skutočnosť, ktorá by nebola konštatovaná v konaní vedenom pod sp.zn. 11C/420/2015, a to ani v otázke vnútornej dispozície domu, v otázke nadužívania nehnuteľnosti žalovanou nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu a v otázke odovzdania kľúčov od domu. Poukázala na to, že rozsudok vydaný v konaní sp.zn. 11C/420/2015 bol potvrdený odvolacím súdom (rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.1.2018, sp.zn. 9Co/44/2017), pričom dovolanie žalovanej proti tomuto rozhodnutiu bolo odmietnuté (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.1.2019, sp.zn. 4Cdo/185/2018). Mala za to, že ak žalovaná uvádza, že medzi dvomi bytovými jednotkami existujú uzamykateľné dvere, od ktorých žalovaná neposkytla ostatným spoluvlastníckam kľúče, uvedené predstavuje ďalší spôsob porušovania možnosti výkonu spoluvlastníckych práv ostatných spoluvlastníkov. Pokiaľ ide o kľúče od nehnuteľnosti, uviedla, že kontinuálne tvrdí, že nemá kľúč od domu k dispozícii, rovnako ako aj ďalšia spoluvlastníčka D. J.. Poukázala na výzvu zo dňa 5.2.2021 na odovzdanie kľúčov, ktorú si žalovaná prevzala na adrese N. X ako aj na adrese, na ktorej sa nachádza nehnuteľnosť v spoluvlastníctve. Tvrdila, že na pojednávaní dňa 9.11.2021 precizovala svoju výpoveď a vysvetlila nie celkom detailnú protokoláciu jej výpovede v zápisnici o pojednávaní v konaní vedenom pod sp.zn. 11C/420/2015 dňa 5.11.2015, ktorá tak mohla byť zo strany žalovanej využitá na zavádzajúce tvrdenia (žalobkyňa mala na mysli kľúče od bráničky vedúcej k záhrade, avšak nie kľúče od rodinného domu). Mala za to, že žalovaná mohla celú situáciu vyriešiť odovzdaním kľúčov žalobkyni, čo však ani po viacerých výzvach neurobila. V súvislosti s užívaním nehnuteľnosti žalobkyňa uviedla, že stav užívania rodinného domu si pravidelne overuje, pričom žalovaná sa aj s manželom zakaždým

v nehnuteľnosti nachádza, a to nielen v aktuálnom období, ale aj v rozhodnom období predmetného konania. V tomto kontexte poukázala na závery vyslovené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.10.2010, sp.zn. 6Cdo/184/2010. Pokiaľ ide o fotografie z roku 2019, žalobkyňa uviedla, že tieto preukazujú nadužívanie nehnuteľnosti kontinuálne a nepretržite a slúžia len na doplnenie a ilustráciu celkového skutkového stavu. Žalovanou predložené čestné prehlásenia nie sú podľa názoru žalobkyne spôsobilým a relevantným popretím tvrdení žalobkyne, resp. zistených skutočností v rámci dokazovania, pričom sú aj neurčité. Poukázala na skutkové závery súdu v konaní vedenom pod sp.zn. 11C/420/2015 s tým, že žalovaná mala v tomto konaní preukázať, že protiprávny stav, v ktorom užívala nehnuteľnosť nad rozsah zodpovedajúci jej spoluvlastníckemu podielu už netrvá, avšak ani v tejto časti neuniesla dôkazné bremeno. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil.

10. Žalovaná reagovala podaním zo dňa 22.4.2022. Namietala, že v tomto konaní (23C/26/2018) ide o inú právnu situáciu ako v konaní vedenom pod sp. zn. č. 11C/420/2015, pričom súd prvej inštancie na uvedené neprihliadol a argumenty žalovanej ignoroval. Je možné konštatovať, že súd porušil zásadu rovnosti strán, kedy súd nepristupoval k obom procesným stranám rovnako, najmä keď jedna procesná strana niečo tvrdila (že údajne strana nedisponuje kľúčom od domu, alebo že žalovaná užíva nehnuteľnosti) a súd jej uveril, pričom druhej strane, a to aj napriek predloženým dôkazom (najmä výpovede svedka na pojednávaní o tom, že si zabezpečila kľúče od domu, predloženie čestných vyhlásení svedkov, otca strán sporu a pod.), neuveril a výpoveď strany si súd sám vysvetlil a modifikoval. Vyjadрила domnienku, že v konaní vedenom pod sp. zn. č. 11C/420/2015 súd nerozhodol zákonne a na základe dôkazov a svedeckých výpovedí vykonaných v konaní, ale účelovo prispôbil rozhodnutie tak, aby bolo v prospech žalobkyne. Žalovaná ďalej namietala, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so žalovanou predloženým dôkazom, listom Obvodného národného výboru zo dňa 14. 6. 1978, z ktorého vyplýva stavebno - technické usporiadanie izieb v rodinnom dome tak, ako počas celého konania uvádza žalovaná. Rovnako súd odignoroval aj skutočnosť, že žalobkyňa užívala nehnuteľnosti ako sídlo svojej obchodnej spoločnosti Hygia spol. s r. o., so sídlom G. C. XXX, E., a to až do jej výmazu 23. 11. 2021; je teda preukázané, že nehnuteľnosti užívala aj žalobkyňa. Mala za to, že súd prvej inštancie odignoroval skutočnosť, že žalovaná sa nasťahovala k chorému otcovi z dôvodu starostlivosti o neho (pričom pri hodnotení súdu o pobyte žalovanej zohralo podstatnú úlohu aj uvedenie trvalého pobytu žalovanej v nehnuteľnostiach) avšak po jeho smrti, keď sa z nehnuteľností žalovaná reálne odsťahovala do svojho rodinného domu na N. P. Q. X a zmenila aj adresu trvalého pobytu, tak súd k tejto skutočnosti uviedol, že zmena trvalého pobytu na N. 4 nič neznamená a nepreukazuje to skutočnosť kde osoba reálne býva. Prvoinštančný súd teda podľa jej názoru na rovnakú skutočnosť (trvalý pobyt) použil dva rôzne výklady. Rovnako súd prvej inštancie ignoroval návrh žalovanej na opravu preklepu týkajúceho sa uvedenia roku od kedy sa žalovaná nasťahovala k otcovi, ktorý navrhovala v konaní opraviť, pričom ona sama ale aj manžel žalobkyne uviedli, že v nehnuteľnostiach býval syn žalovanej a nie žalovaná. Odvolateľka namietala, že prvoinštančný súd nevzal do úvahy svedeckú výpoveď žalobkyne v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11C/420/2015, keď na pojednávaní dňa 5.11.2015 jednoznačne uviedla, že kľúče od nehnuteľností, a to rodinného domu, má k dispozícii a že si ich zabezpečili s D. J. (sestrou strán sporu). Podľa jej názoru je logické, že výpoveď žalobkyne sa môže týkať iba kľúča od zámku dverí vedúceho do rodinného domu, pričom výpoveď žalobkyne nie je vytrhnutá z kontextu. Považovala za zarážajúce, prečo súd z vlastnej vôle modifikoval a „vysvetlil“ výpoveď žalobkyne (že ide o kľúč od bránky a nie od rodinného domu) a čo tým súd sledoval. Poukázala aj na to, že prvoinštančný súd nevzal do úvahy skutočnosť, že v konaní bolo predložených viacero čestných vyhlásení, ktoré preukazujú pravdivosť tvrdení žalovanej o užívaní domu na Husovej 4 a neužívanie nehnuteľností vo vlastníctve strán sporu, pričom z neznámeho dôvodu ich nevyhodnotil ako pravdivé. Považovala za nezákonné, aby súd konštatoval na základe fotografií vyhotovených v roku 2019, že žalovaná nehnuteľnosti užívala nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu v období 2016-2018. Fotografie špajze z roku 2019 preukazujúce uskladnenie zaváranín, ktoré sú v špajze uložené z obdobia života otca strán sporu, ako aj fotografia izby, v ktorej je zložený nábytok v strede izby preukazujú jedinou skutočnosť, a to že nehnuteľnosti nie sú obývané. Uvedené fotografie nie sú právne spôsobilé preukázať užívanie nehnuteľností žalovanou nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu v období od 2016-2018, zároveň súd prvej inštancie nezisťoval, ako sa do nehnuteľností dostala žalobkyňa so sestrou, keď údajne nedisponuje kľúčmi od nehnuteľností. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby odvolací súd napadnutý a žalobu žalobkyne zamietol a zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanej trovy konania, alebo aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V podaní zo dňa 26.5.2022 žalobkyňa uviedla, že súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého následne správne

zistil skutkový stav, pričom takto správne zistený skutkový stav napokon i správne právne posúdil. Poukázala na to, že Okresný súd Bratislava IIII skonštatoval v právnej veci v konaní vedenom pod sp.zn. 11C/420/2015 nadužívanie rodinného domu žalovanou nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu, pričom mal za nesporné, že účastníčky konania sú podielovými spoluvlastníčkami nehnuteľností. Žalobkyňa mala za to, že konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11C/420/2015 a konanie vedené pod sp. zn. 23C/26/2018 sú vedené na základe rovnakej právnej situácie a v prípade, ak žalovaná tvrdí niečo iné, je na nej, aby túto skutočnosť preukázala. Žalobkyňa kontinuálne naprieč všetkými konaniami zhodne tvrdí, že nedisponuje kľúčmi od vchodových dverí do rodinného domu a nie je jej umožnené nehnuteľnosti užívať v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu a to práve v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej. Žalovaná preukázateľne nehnuteľnosti užíva, pričom okrem konania 11C/420/2015 mal túto skutočnosť za preukázanú prvostupňový súd aj v tomto konaní. Pokiaľ ide o list Obvodného národného výboru z roku 1978, konštatovala, že by mohol dokumentovať stav nehnuteľnosti v roku 1978, v súdnom konaní (v súdnych konaniach) bolo však následne preukázané, že rodinný dom spojila do jedného bytu sama žalovaná, čo napokon aj sama potvrdila vo svojej výpovedi v konaní vedenom pod sp. zn. 45C/235/2014, pričom túto skutočnosť mal za preukázanú aj Okresný súd Bratislava III v rozsudku sp. zn. 11C/420/2015 zo dňa 26.6.2019, a mal ju za preukázanú aj prvoinštančný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 23C/26/2018. Čo sa týka údajného užívania nehnuteľností žalobkyňou pre účely obchodnej spoločnosti Hygia spol. s r.o., uviedla, že táto spoločnosť bola založená dňa 18.3.1992, pričom s užívaním adresy nehnuteľnosti ako formálne registrovaného sídla spoločnosti súhlasili obaja vtedy žijúci rodičia žalobkyne. Spoločnosť uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 38K/177/1996 zo dňa 27.3.1997 vstúpila do konkurzu, pričom priestory rodinného domu na adrese registrovaného sídla (G. C. XXX, E.) využívala do vyhlásenia konkurzu 27.3.1997 a svoju činnosť následne vykonávala v prenajatých priestoroch na E. P. O. E. a hlavný sklad spoločnosti bol vo Filmových ateliéroch R.. Pokiaľ ide tvrdenie žalovanej, že „vedie domácnosť“ na N. P. Q. X, E., toto považovala žalobkyňa za účelové a v rozpore s objektívnou realitou. Konštatovala, že ak by sa aj žalovaná fyzicky nezdržiavala v nehnuteľnosti 7 dní v týždni, avšak ostatným spoluvlastníkom znemožnila využívať nehnuteľnosť. Nakoľko sa na pojednávaní dňa 9.11.2021 žalobkyňa vyjadrila jednoznačne, že disponuje kľúčom od bráničky, ale nie od domu, pričom na tomto pojednávaní právna zástupkyňa žalovanej tieto tvrdenia žiadnym spôsobom nevyvrátila, mala za to, že súd prvej inštancie nemohol na základe vykonaných dôkazov dospieť k iným skutkovým zisteniam. Poukázala na vyjadrenie žalovanej vo veci vedenej na pod sp. zn. 11C/47/2021, na pojednávaní dňa 17.5.2022, že : „Dom sa musí vykurovať, ja sa o dom starám a mám právo sa tam zdržiavať, je to môj majetok. Mám aj kľúče od domu tu, ale rozhodla som sa, že ich žalobkyňi nedám lebo by som potvrdila, že ich nemajú.“. Uvedené vyjadrenie podľa názoru žalobkyne presne vystihuje vzťah žalovanej k nehnuteľnostiam a potvrdzuje, že nehnuteľnosti užíva podľa vlastného uváženia a bez akejkoľvek snahy o dohodu so žalobkyňou. Rovnako potvrdzuje, že nehnuteľnosti považuje za svoj majetok, je preto z jej pohľadu akoby nepochopiteľné, prečo by mala umožniť ostatným spoluvlastníčkam užívanie nehnuteľnosti, alebo čo i len prístup do nich. V neposlednom rade žalovaná potvrdila, že kľúčmi od nehnuteľností disponuje a nie je ochotná tieto odovzdať ostatným spoluvlastníčkam a to aj napriek tomu, že preukázateľne kľúčmi od domu na G. C. XXX, E., nedisponujú a preukázateľne ich od žalovanej viackrát bezúspešne žiadali. Na rovnakom pojednávaní dňa 17.5.2022 žalobkyňa opakovane uviedla, že kľúčmi od domu na G. C. XXX, E., nedisponuje, pričom v predmetnom konaní bola vypočutá ako svedkyňa aj ďalšia spoluvlastníčka D. J., ktorá rovnako potvrdila, že kľúčmi napriek viacnásobným výzvam nedisponuje. Z vyššie uvedeného, ako aj zo všetkých podaní žalobkyne ako aj vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že všetky opakované tvrdenia žalovanej sú nepravdivé, účelové a zavádzajúce, žalobkyňou účinne popreté.

11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je nedôvodné.

12. Podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

13. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít ohľadne tej skutočnosti, že právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckeho podielu je dané zákonom a vyplýva z ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. z práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci

v miere zodpovedajúcej jeho podielu. Ak existujúce pomery príp. dohoda spoluvlastníkov neumožňujú niektorému spoluvlastníkovi plnú realizáciu tohto práva, náleží mu za to zodpovedajúca náhrada. Spoluvlastnícky podiel v zmysle ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepredstavuje iba mieru účasti na vlastníckom vzťahu k spoločnej veci, ale tiež určuje rozsah práv a povinností jednotlivých spoluvlastníkov za trvania spoluvlastníckeho vzťahu. Spoluvlastnícky podiel je mierou účasti na vzťahu k spoločnej veci aj pokiaľ ide o užívanie veci, teda tam, kde spoluvlastníkovi nie je zaistené užívanie veci v spoluvlastníctve v rozsahu určenom jeho podielom, má nárok na poskytnutie tomu zodpovedajúcej náhrady. Preto nemožno považovať za odporujúce ustanoveniam Občianskeho zákonníka o podielovom spoluvlastníctve, že spoluvlastníkovi, ktorý svoje právo užívať vec nemohol realizovať (buď vôbec alebo iba čiastočne) náleží peňažné vyrovnanie.

14. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem prípadu, ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. Pri posudzovaní rozsahu užívania spoločnej veci však nemusí byť rozhodujúca len veľkosť užívanej časti veci (napr. výmera časti pozemku), ale rozhodujúca môže byť úžitková (hospodárska) hodnota užívanej časti veci, ak je táto hodnota, vzhľadom na konkrétne okolnosti, u jednotlivých častí veci, rozdielna (uznesenie NS SR zo dňa 27.10.2010, sp. zn. 6 Cdo 184/2010).

15. Občiansky zákonník vychádza z vymedzenia podielového spoluvlastníctva ako spoluvlastníctva ideálneho a výška spoluvlastníckeho podielu neodráža konkrétnu reálnu časť veci (ku ktorej by mal spoluvlastník výlučné vlastnícke právo), ale iba mieru, ktorou sa jednotliví spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci (všetci sú spoluvlastníkmi veci ako celku bez toho, aby sa určila a vymedzila „určitá konkrétna časť“). Ide teda o ideálne podiely, preto spoluvlastník nie je výlučným vlastníkom určitej hmotnej časti spoločnej veci. Takéto chápanie podielového spoluvlastníctva potvrdila staršia judikatúra (R 19/1967) i novšia judikatúra.

16. Vychádzajúc z nesporných skutkových tvrdení ohľadne existencie podielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovanej k spoločnej veci – rodinnému domu ohľadne preukázania neužívania spoločnej veci (rodinného domu) v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobkyne v dôsledku jej užívania žalovanou nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu, sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku.

17. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa sa domáhala užívania spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu a že žalovaná užívanie rodinného domu žalobkyni neumožnila, neodovzdala jej kľúče od rodinného domu (ktorými disponovala žalovaná), čím neumožnila žalobkyni užívať ktorúkoľvek časť nehnuteľnosti počas celého žalovaného obdobia od 26.4.2016 do 26.3.2018. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná kľúče od domu žalobkyni nikdy neposkytla, a to ani na jej písomné výzvy. Ak žalovaná spochybňovala tvrdenie žalobkyne, že kľúč od nehnuteľnosti nemala k dispozícii (vzhľadom na jej výpoveď v konaní vedenom pod sp.zn. 11C/420/2015), odvolací súd poukazuje nielen na fakt potvrdený žalovanou v uvedenom konaní, že došlo k výmene dverí do rodinného domu, ale aj na ďalšie v konaní zistené skutočnosti, ktoré komplexne a vo vzájomnej súvislosti nasvedčujú správnosti záveru o znemožnení užívania nehnuteľnosti žalobkyni. Predovšetkým je to stavebno-technická úprava domu vykonaná žalovanou bez vedomia a súhlasu ostatných spoluvlastníkov, ktorá zmenila vnútornú dispozíciu domu tak, že spojením dvoch „bytových jednotiek“ prakticky znemožnila užívanie nehnuteľnosti ostatným spoluvlastníkom (a teda aj žalobkyni). Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že v skutočnosti nešlo o bytové jednotky v zmysle stavebného zákona alebo iných relevantných právnych predpisov. Súd prvej inštancie správne vyvodil, že dom bol

(pôvodne) uspokojený na existenciu dvoch bytov a že žalovaná mala možnosť umožniť žalobkyni, prípadne aj jej ďalšej sestre užívanie časti domu bez straty svojho súkromia. Pokiaľ ide o skutočnosť, či žalovaná v nehnuteľnosti bývala, odvolací súd poukazuje na to, že žalovaná v tomto konaní tvrdila, že v nehnuteľnosti nebyva, v konaní vedenom pod sp.zn. 45C/235/2014 (rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 5.10.2017) o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva tvrdila, že v rodinnom dome býva. Vzhľadom k uvedenému nemožno tvrdenia žalovanej považovať za hodnoverné. Berúc do úvahy aj skutkové zistenia hodnotené súdmi v konaní vedenom pod sp.zn. 11C/420/2015, ktoré viedli k záveru o užívaní nehnuteľnosti žalovanou nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu, nemožno argumentácii žalovanej v podanom odvolaní priznať úspech. Pokiaľ ide o námietku žalovanej ohľadom sídla obchodnej spoločnosti žalobkyne, žalovaná v konaní nepreukázala užívanie nehnuteľnosti žalobkyňou titulom výkonu svojej podnikateľskej činnosti.

18. Prihliadajúc na ideálny charakter podielového spoluvlastníctva je bez významu, v akej časti spoločnej veci (rodinného domu) žalovaná rodinný dom užívala (užívania alebo neužívania schopnej), keď ak nedôjde k inej dohode, je právom spoluvlastníka (nie povinnosťou) užívať ktorúkoľvek časť spoločnej nehnuteľnosti. Žalobkyňa tak v konaní preukázala, že mala záujem na užívaní spoločnej veci, z užívania ktorej bola vylúčená minimálne od roku 2012 a ak by jej žalovaná vtedy a kedykoľvek neskôr, vrátane doby trvania tohto sporu, v užívaní nebránila, poskytla dobrovoľne kľúče od rodinného domu, čo však nespravila počas celého žalovaného obdobia, v dôsledku čoho ako jediná zo spoluvlastníkov užívala (a mohla užívať) rodinný dom nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Rozhodnúť sa dobrovoľne neužívať spoločnú vec je právom podielového spoluvlastníka, v prejednávanej veci však žalobkyňa právo užívať rodinný dom (ktorého by sa prípadne mohla vzdať alebo sa dohodnúť inak o rozsahu užívania spoločnej veci) ani nemala. Navyše, aj keby žalovaná užívala rodinný dom len v rozsahu jej podielu a neskôr ho neužívala vôbec, tým, že rodinný dom uzamkla, vykonala v ňom stavebnotechnické úpravy, učinila ho prístupným len pre seba a svoju potrebu a teda pokiaľ žalovaná uvedeným spôsobom ovládala rodinný dom natoľko, že hoci nebola výlučným vlastníkom, bola to iba ona, kto ho mohol prakticky využiť kedykoľvek a podľa svojej vôle (nielen za účelom osobného užívania ale i pre prípadné iné potreby), potom bez ohľadu na to, nakoľko intenzívne rodinný dom skutočne využívala (akú plochu, ako často a kedy sa prípadne odsťahovala), vznikol jej prospech, za ktorý je potrebné zaplatiť žalobkyni ako vylúčenému spoluvlastníčkovi náhradu za ňou požadované žalované obdobie, ktorej výšku žalovaná v odvolaní nerozporovala.

19. Z uvedených dôvodov je podľa odvolacieho súdu nárok žalobkyne na náhradu za neužívanie spoločnej veci – rodinného domu - daný, neužívanie rodinného domu v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobkyne bolo dôsledkom jeho užívania žalovanou nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu. Odvolací súd poukazuje opakovane na to, že je bez významu, prečo žalobkyňa spoločnú vec neužívala a ako tento stav vznikol, vrátane toho, že ide o faktický stav, kedy žalovaná rodinný dom užívala (a to aj znemožnením jeho užívania uzamknutím). Opakovane odvolací súd poznamenáva, že pri nároku na náhradu uplatnenú podielovým spoluvlastníkom za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, zásadne nie sú rozhodujúce dôvody, pre ktoré je spoluvlastník vylúčený z užívania spoločnej veci, ale to, že spoluvlastník vec užíva nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu a za toto užívanie náhradu vo forme peňažného plnenia z užívania vylúčenému spoluvlastníčkovi neposkytuje, čo by však neplatilo len v tom prípade, ak by sa spoluvlastníci dohodli, že náhrada sa poskytovať nemá, čo sa v tomto prípade nepreukázalo (uznesenie NS SR sp. zn. 9Cdo/118/2020 z 29.11.2021).

20. Na základe uvedeného preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

**Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).